Συνένοχο στο φόνο δε θα μ’ έχετε

written by Piera Del Bando | 05.12.2014

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Διλήμματα. Γεννιέσαι και αρχίζεις να επιλέγεις. Το δρόμο της αρετής ή το δρόμο της κακίας. Με ποιους θα πας και ποιους θ’ αφήσεις. Γεννιέσαι σε εποχές που όλα τα ηρωικά έχουν συντελεστεί, από άλλους, άλλοτε. Ή τουλάχιστον έτσι νομίζεις. Ή έτσι σου έχουν πει. Ή έτσι σε βολεύει. Αλλά εσύ έχεις επιλέξει. Και η καρδιά σου χτυπά. Αριστερά. Εκεί άλλωστε δεν είναι; Διαβάζεις ιστορία. Και λίγο μαρξισμό.

Κυρίως φιλοσοφία. Ηθική φιλοσοφία. Μεγάλη κουβέντα αυτή. Και προσπαθείς. Λίγο λίγο. Κάθε μέρα. Για τα μικρά. Γιατί τα μικρά, στις εποχές που δεν υπάρχουν ήρωες, κάνουν τα μεγάλα, έτσι δεν είναι; Τελειώνεις το σχολείο, σπουδάζεις, έχεις στόχους, προχωράς. Δουλεύεις. Δεν γίνεσαι πλούσιος. Αλλά προχωράς. Δεν παρακαλάς. Εσύ δεν θέλεις να παρακαλάς. Για τίποτε. Δεν θέλεις να βολευτείς. Αλλά θέλεις δικαιοσύνη. Θέλεις τα πράγματα αλλιώς. Θέλεις περισσότερη κοινή λογική. Περισσότερη προσπάθεια. Περισσότερη ηθική. Θέλεις να έρθουν αυτοί που διάλεξες στα πράγματα. Γιατί τα πράγματα μπορούν να γίνουν αλλιώς. Έτσι πιστεύεις. Δεν είσαι γραμμένος πουθενά. Κάποιοι φίλοι σου είναι. Ένα βράδυ, είναι 2012, είναι Μάιος, είναι ένα βράδυ σχεδόν μαγικό. Αυτό που επέλεξες, πρώτη φορά στην ζωή σου το βλέπεις να έρχεται, στ' αλήθεια. Είναι ένα βράδυ αληθινής χαράς. Φιλάς αυτούς που είναι δίπλα σου και βλέπεις και στα δικά τους μάτια αυτήν την πρωτόφαντη χαρά. Τα μάγια, όπως όλα τα μάγια, λύνονται με το ξημέρωμα. Γιατί βλέπεις ότι το καινούριο πάει να πνιγεί από το παλιό, το οποίο μετασχηματίζεται χωρίς να έχει να προτείνει τίποτε δικό του, τίποτε διαφορετικό. Γιατί το καινούριο είναι σαν τον μαθητή που κάνει εξαιρετική ανάλυση στο θέμα και σκοντάφτει στο «δια ταύτα». Σαν τον ηθοποιό που διαβάζει το ρόλο του πρωταγωνιστή κι όταν τον φωνάζουν το βράδυ που αρρωσταίνει εκείνος τραυλίζει στον «Αμλετ». Και η χαριστική βολή είναι όταν βλέπεις το καινούριο να μπαίνει σιγά – σιγά στα πράγματα και να φέρεται το ίδιο με το παλιό: να βολεύει τα δικά του παιδιά, να χάνει τις τελευταίες ευκαιρίες για ουσιαστική μεταστροφή, να επαναλαμβάνει όλο το τελετουργικό της νομής της εξουσίας. Υπάρχει ακόμη χρόνος; Ελάχιστος ίσως, αλλά υπάρχει. Τον φωτίζουν παιδιά – πυροτεχνήματα, παιδιά που με τις πράξεις τους που μας ξεβολεύουν φωτίζουν, για όποιον κρατάει ακόμη το κεφάλι ψηλά, τον πραγματικό πήχη των προσδοκιών μας και των απαιτήσεών μας από μια αριστερή διακυβέρνηση. Για να μην αποτελέσει μια μικρή αριστερή παρένθεση, το άλλοθι για το θάψιμο της αριστεράς στην Ελλάδα για τον επόμενο μισό αιώνα. Σε αυτόν τον φόνο συνένοχο δεν θα με έχετε. Εκτός από τα διλήμματα, υπάρχουν (είναι γνωστό εργαλείο χειραγώγησης) και τα ψευδοδιλήμματα.